

[Taanquist]

Socialministeren og andre talte om dokumentation. Hvad er en sikker dokumentation? Hvis man skal have en absolut sikker dokumentation, kan man udskyde det til evig tid, så når vi jo aldrig længere, men det kan ikke være nogen hemmelighed, at der i erhvervssygdomsudvalget var et flertal, der mente, at der nu var dokumentation for, at de lidelser, der var tale om, var erhvervssygdomme, og i det flertal var der altså både medicinsk og teknisk ekspertise. Der var vel i virkeligheden kun én person, nemlig udvalgets formand, der ikke ville indse, at der var tale om erhvervssygdomme.

Så vil jeg gerne gøre det klart, at det ikke er ligeegyldigt, om disse sager behandles enkeltvis, altså som anerkendte erhvervssygdomme, eller de behandles som andre lidelser. Der er en meget stor forskel på den bevisførelse, der skal til.

Fru Pia Christmas-Møller henviste igen til den handlingsplan, der blev vedtaget en dagsorden om i sidste uge. Det er ikke en handlingsplan, vi har behov for, men for handling her og nu. Personerne er syge. Fru Pia Christmas-Møller talte om at camouflere et eller andet. Jeg tror ikke, at fru Pia Christmas-Møller kan camouflere syerskernes lidelser. De skader, der er opstået, kan ikke camoufleres, de er der, og ethvert fornuftigt menneske kan se, at der er noget galt, og derfor bør de også omfattes af erhvervssygdomsdefinitionen.

Jeg vil ikke sige, at jeg er ked af Venstres ordfører, fru Eva Kjer Hansen, det er jeg langtfra, men jeg havde måske hellere set en anden ordfører, nemlig hr. Helge Sander, som plejer at være ordfører i disse spørgsmål, men som af en eller anden grund ikke er det i dag, måske fordi denne sag netop er opstået i det område, hvor hr. Helge Sander er valgt, hvorfor hr. Helge Sander måske kunne have bidraget med nogle specielle oplysninger om disse mennesker, men det kan vi så ikke forvente.

Også fru Eva Kjer Hansen taler om erhvervssygdomsudvalget, og jeg vil her igen gentage: Der var ikke noget flertal i erhvervssygdomsudvalget for at afvise disse lidelser som erhvervssygdomme.

Til fru Pernille Frahm vil jeg sige, at det er muligt, at der i § 9 også skulle have stået »ulykker«, men det er noget, vi kan kigge på under udvalgsbehandlingen.

Det er klart, at vi mener, at det skal omfatte såvel ulykker som andre pludseligt opståede skader, og jeg vil gerne understrege, da jeg nu var ved at fortale mig, at vi ikke dermed åbner op for alt muligt. Det gør vi ikke. Vi har i bemærkningerne strammet det noget op og siger, at det især drejer sig om forløftninger. Det er det, det drejer sig om; vi har en masse mennesker, der forløfter sig på deres arbejdsplads og derved får en skade.

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige, at det er arbejdsgiverens ansvar – altså uanset hr. Tom Behnkes filosofi om, at så kan man acceptere revl og krat på sin arbejdsplads, så er det altså arbejdsgiverens ansvar – at arbejdsforholdene er forsvarlige, og at de ikke medfører arbejdsskader. Det er godt, fordi arbejdsgiverne er de eneste, der kan gøre noget for at undgå dem. Vi ved jo af erfaring, at så snart arbejdsgiverne får et incitament til at gøre noget, så sker der noget på området, og så falder antallet af erhvervssygdomme.

Jeg er lidt spændt på som sagt, hvad CD, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti mener med tilsagnet om, at de vil se positivt på det i udvalget, og at de vil se på argumenterne. Det glæder jeg mig til, det skal jeg ikke nægte, for jeg synes, der er så mange argumenter.

Vi har i dag fået et brev fra Dansk Arbejdsgiverforening, som godt nok ikke giver nogen argumenter imod lovforslaget, men som er så håbløst i sin opbygning, at det næsten virker som en argumentation for vort lovforslag. Det tror jeg vi nok skal få noget ud af.

Jeg vil slutte med at henvise til de erfaringer, vi har. Mere specifikt vil jeg henvise til de erfaringer, vi har med det, der dengang blev kaldt malersyndromet. Når vi anerkender en lidelse, åbner vi ikke op for det store udbud. Vi opnår simpelt hen det, at arbejdsgiverne ændrer arbejdsforholdene, således at skaderne ikke opstår. Vi så, at hjerneskaderne steg ret kraftigt kort tid efter, at de blev anerkendt, og nu er antallet atter faldende. Der er i dag ikke én arbejdsgiver, der ikke har afskaffet de organiske opløsningsmidler.

Det er præcis det, vi ønsker på dette område. Når vi får dem anerkendt, når der kan udbetales erstatninger, vil arbejdsgiverne automatisk give sig til at ændre arbejdsforholdene, så skaderne ikke mere opstår, og så har vi nået det, vi ønskede.